

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoCsp/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121379655
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6121379655.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu T. U. H., H., so sídlom E. 5, XXX XX Y., M. XXXXXXXX, zastúpeného Z. O., H., so sídlom E. 5, XXX XX Y., M. XXXXXXXX, proti žalovanému D. C., nar. XX.XX.XXXX, bydliskom W. XXX/XXX, O., zastúpenému A. V. A., so sídlom A. L. XXXX/XXA, X. X., o zaplatenie 20 000,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 22. novembra 2021, č. k. 18Csp/59/2021-151 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobca **m á** proti žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 20 000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 20 000,- eur od 13.10.2020 do zaplatenia, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.), žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.).

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že právny predchodca žalobcu, H. H., N. uzavrel s D. W. a žalovaným dňa 16.06.2015 zmluvu o splátkovom úvere (Spotrebný úver na B.), na základe ktorej poskytol D. W. a žalovanému úver vo výške 25 000,- eur. D. W. a žalovaný sa v zmluve zaviazali úver riadne a včas splatiť v 108 mesačných splátkach po 352,48 eur vždy k 2. dňu v mesiaci. Celková čiastka spojená s úverom predstavovala sumu 38 065,71 eur, RPMN bola stanovená vo výške 10,37 %, ročná úroková sadzba 8,90 % a priemerná RPMN bola stanovená vo výške 10,39 %. Prvá splátka bola splatná dňa 02.08.2015 a posledná dňa 02.07.2024. Výzvou zo dňa 30.01.2020 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanému, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 8 635,21 eur a vyzval ho k úhrade tohto dlhu v lehote 15 dní od doručenia výzvy s upozornením na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Výzva bola odovzdaná na poštovú prepravu dňa 03.02.2020. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 03.03.2020 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanému, že nastal prípad porušenia produktových obchodných podmienok, a preto ku dňu 02.03.2020 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Súčasne žalovaného vyzval na úhradu dlhu v celkovej výške 25 468,71 eur do 15 dní. Žalovaný si oznámenie prevzal dňa 16.03.2020 (na doručenke zrejme omylom uvedené 16.02.2020, zásielka však uložená na pošte dňa 09.03.2020). Výzvou zo dňa 04.05.2020 právny predchodca žalobcu opätovne vyzval žalovaného na úhradu dlhu vo výške 25 984,30 eur. Zásielka bola odovzdaná na poštovú prepravu dňa 06.05.2020. Z výpisu z úveru vyplýva, že úver bol D. W. a žalovanému poskytnutý vo výške 25 000,- eur dňa 16.06.2015. Celkovo bol splatený vo výške 11 043,54 eur.

Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 20.10.2020 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky zo zmluvy o splátkovom úvere (Spotrebný úver na B.) žalobcovi. Zásielka bola odovzdaná na poštovú prepravu dňa 20.10.2020. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 12.10.2020 postúpil právny predchodca žalobcu, H. H., N., žalobcovi pohľadávku zo zmluvy o spotrebnom úvere na B. voči D. W. a žalovanému ako spoludlžníkovi v celkovej výške 27 493,28 eur, z čoho istina predstavovala sumu 20 143,47 eur.

3. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žaloba podaná žalobcom je dôvodná. Zaoberal sa aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu, ktorú žalobca odvodzoval od oznámenia postupcu (H. H., N.) o postúpení pohľadávky zo zmluvy o úvere voči žalovanému. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 20.10.2020 oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky zo zmluvy o úvere v prospech žalobcu, čím žalovanému vznikla povinnosť plniť dlh žalobcovi, žalobca sa stal aktívne vecne legitimovanou osobou na uplatňovanie pohľadávky z dotknutej zmluvy voči žalovanému. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca nepreukázal doručovanie oznámenia o postúpení pohľadávky zo strany jeho právneho predchodcu, s týmto tvrdením sa súd prvej inštancie nestotožnil, nakoľko z predloženého podacieho hárku jasne a bez akýchkoľvek pochyb vyplýva, že postupca (H. H., N..) oznámenie o postúpení pohľadávky žalovanému zaslal dňa 20.10.2020. Súd prvej inštancie poukázal aj na tú skutočnosť, že žalovaný v žiadnom zo svojich vyjadrení neuvádzal, že by mu toto oznámenie nebolo doručené vôbec, obmedzil sa len na tvrdenie o nepreukázaní doručovania listiny, čo žalobca v plnej miere vyvrátil predložením príslušného podacieho hárku. Okrem toho mal súd prvej inštancie za to, že dotknuté oznámenie o postúpení pohľadávky bolo žalovanému doručené najneskôr spolu so žalobou ako jej príloha, pričom toto doručenie žalovaný nerozporoval. S poukazom na uvedené za stavu, keď postupca riadne oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky v prospech žalobcu, možno konštatovať, že žalobca je aktívne vecne legitimovanou osobou na podanie žaloby. Navyše žalobca je aktívne vecne legitimovaný, nakoľko zo žalobcom predložených listín bolo jednoznačne preukázané splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 30.01.2020 vyzval žalovaného na úhradu dlhu vo výške 8 635,21 eur spolu s upozornením na možnosť predčasného zosplatnenia úveru. Predmetná výzva bola žalovanému zaslaná dňa 03.02.2020. Listom zo dňa 03.03.2020 právny predchodca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovaného na splnenie dlhu, ktoré oznámenie si žalovaný prevzal osobne dňa 16.03.2020. Rovnako na splnenie dlhu vyzval právny predchodca žalobcu žalovaného aj listom zo dňa 04.05.2020. K postúpeniu pohľadávky došlo dňa 12.10.2020. Z uvedeného jasne vyplýva, že žalovaný bol vyzvaný právnym predchodcom žalobcu na splnenie dlhu a rovnako bol v omeškaní so splatením dlhu viac ako 90 dní. Pokiaľ žalovaný v súvislosti s platnosťou postúpenia pohľadávky namietal, že pohľadávka nemohla byť riadne postúpená, nakoľko nebola zosplatnená v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie uviedol, že k zosplatneniu úveru došlo v súlade s uvedeným zákonným ustanovením, keď právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na zapltenie dlhu listom zo dňa 30.01.2020, ktorý list mu aj odoslal dňa 03.02.2020, pričom jeho samotné doručenie žalovaný nerozporoval. Súčasne ho právny predchodca žalobcu upozornil na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. K mimoriadnemu zosplatneniu úveru právny predchodca žalobcu pristúpil dňom 02.03.2020, t. j. po uplynutí viac ako 15 dní od momentu upozornenia na túto možnosť. Skutočnosť, že žalovaný bol v omeškaní so splatením splátky viac ako 3 mesiace vyplýva predovšetkým z výpisu z úveru, podľa ktorého k poslednému čiastočnému plneniu došlo dňa 15.10.2019. V čase výzvy zo dňa 30.01.2020 tak bol žalovaný v omeškaní s plnením minimálne troch splátok (splátky splatnej dňa 02.11.2019, splátky splatnej dňa 02.12.2019 a splátky splatnej dňa 02.01.2020). Súd prvej inštancie zastáva názor, že nie je nutné, aby výzva na splatenie dlhu obsahovala presne zoznam splátok, s ktorými je dlžník v omeškaní. Túto skutočnosť je možné v prípade sporu preukázať aj predložením výpisu z účtu, z ktorého súd spoľahlivo ustáli, či dlžník bol v omeškaní so splatením splátky 3 mesiace, a teda, či splnená podmienka ustanovená § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

4. Žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania žalobou uplatneného nároku, preto sa súd prvej inštancie zaoberal touto námietkou. Keďže žalobca zosplatnil úver dňa 02.03.2020, čo je do splatnosti splátky splatnej v 3/2020, za zachovania 3-mesačnej lehoty vyplývajúcej z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka tak urobil pre nezapltenie splátky splatnej v 11/2019. Ustanovenie § 103 druhá veta Občianskeho zákonníka upravuje osobitné pravidlo pre začiatok plynutia premlčacej doby zosplatneného dlhu, keď túto stanovuje od splatnosti splátky, pre ktorú sa stal splatný celý dlh. Ako už súd vyššie uviedol, žalobca úver zosplatnil pre nesplnenie splátky splatnej dňa 02.11.2019. Od tohto dňa

tak začala plynúť 3-ročná premlčacia doba a uplynie dňa 02.11.2022. Žaloba však bola súdu doručená dňa 26.05.2021, t. j. počas plynutia zákonom stanovenej 3-ročnej premlčacej doby. S poukazom na uvedené možno konštatovať, že žalobou uplatnený nárok premlčaný nie je.

5. Zákon pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere stanovuje podstatné náležitosti, ktoré táto musí obsahovať, preto súd skúmal, či predmetná zmluva tieto náležitosti obsahuje. Na tomto mieste súd konštatuje, že zmluva obsahuje všetky náležitosti tak, ako to predpokladá zákon. Právny predchodca žalobcu poskytol na základe zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 16.06.2015 D. W. a žalovanému úver vo výške 25 000,- eur. Žalovaný (spolu s D. W.) sa zaviazal tento úver splácať v 108 mesačných splátkach po 352,48 eur. Svoju povinnosť si však riadne a včas neplnil, čo mal súd preukázané najmä z tvrdení žalobcu ako aj z výpisu z úveru žalovaného. Súd prvej inštancie preto v súlade so žalobou a s vôľou žalobcu žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 20 000,- eur, ktorá suma predstavuje časť nesplatennej istiny, pričom zvyšok istiny a príslušenstva si žalobca v konaní neuplatňoval (požičaná istina 25 000,- eur - splatená časť istiny 4 856,53 eur = 20 143,47 eur zostatok istiny, z ktorej si žalobca uplatnil sumu 20 000,- eur, t. j. menej ako by mu náležalo).

6. Žalovaný v rámci svojej obrany namietal, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v zmluve absentujú základné náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 zákona, a to konkrétne: chýba adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu, RPMN je nesprávne vypočítaná, chýba dátum konečnej splatnosti. Súd prvej inštancie s tvrdením žalovaného nesúhlasil a poukázal na obsah zmluvy o splátkovom úvere, kde konečná splatnosť úveru je uvedená presným dátumom, a to dňom 02.07.2024 a adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu, je uvedená v čl. II bod 13 zmluvy. Súd tiež prepočítal výšku RPMN a dospel k záveru, že táto je vypočítaná správne. Keďže žalovaný nesplnil svoj záväzok včas a riadne, dostal sa do omeškania, v dôsledku čoho vznikol žalobcovi nárok na úrok z omeškania, ktorý mu súd priznal v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia vo výške 5 % ročne zo sumy 20 000,- eur od 13.10.2020 (deň nasledujúci po postúpení pohľadávky) do zaplatenia. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 101, § 103, § 565, § 524 ods. 1, 2, § 526, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 1 ods. 2 veta prvá, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, o trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

7. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vytýkal súdu prvej inštancie, že nedostatočne odôvodnil bezúročnosť úveru nesprávnym výpočtom RPMN, nesprávne aplikoval zákonné ustanovenia Občianskeho zákonníka, zákona o bankách, zákona o spotrebiteľských úveroch, a tým dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal nedostatkom aktívnej legitímácie žalobcu, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, čím dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Za otázku zásadného právneho významu považoval otázku, či došlo k splneniu podmienok podľa § 92 ods. 8 veta prvá zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a či žalovaný bol zo strany právneho predchodcu riadne vyzvaný v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na úhradu dlžnej splátky, čo má následne vplyv na zosplatnenie úveru. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/92/2018, sp. zn. 7Cdo/26/2017 a sp. zn. 1Cdo/136/2019. Nesúhlasil s odôvodnením súdu prvej inštancie v bode 26. na str. 8, keď v prípade splatnosti dohodnutých splátok v zmluve bola jej splatnosť vždy k 2. dňu v mesiaci, žalovaný bol k zaplateniu omeškaných splátok vyzvaný výzvou zo dňa 30.01.2020 a k vyhláseniu úveru za predčasne splatný došlo dňa 03.03.2020. Veriteľ tak nerealizoval svoje právo na zaplatenie celej pohľadávky (zosplatnenie dlhu) v súlade s druhou vetou § 565 Občianskeho zákonníka, t. j. nepoužil svoje právo do splatnosti najbližšej ďalšej splátky, preto nedošlo k platnému zosplatneniu úveru z dôvodu, že veriteľ mal možnosť úver zosplatniť iba do najbližšej splátky, ktorou bola splátka splatná 02.02.2020 a k zosplatneniu došlo až 02.03.2020. Citoval ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Pohľadávka uplatňovaná v tomto konaní sa nestala splatnou s ohľadom na nesúladnosť postupu veriteľa s § 565 Občianskeho zákonníka, k zosplatneniu úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nedošlo úspešne, lebo mu musí predchádzať upozornenie banky adresované žalovanému v nie kratšej dobe ako 15 dní o tom, že banka môže zosplatniť úver z dôvodu, že je v omeškaní so splátkami viac ako 3 mesiace. Právny predchodca žalobcu nepreukázal doručenie upozornenia, v ktorom by bol poučený o následkoch omeškania so splácaním úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka účinným spôsobom. Mal za to, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy zo dňa 30.01.2020, preto veriteľ nerealizoval svoje právo na zaplatenie celej pohľadávky

(zosplatnenie dlhu) v súlade s druhou vetou § 565 Občianskeho zákonníka, t.j. nepoužil svoje právo do splatnosti najbližšej ďalšej splátky. Nedošlo tak platným spôsobom k zosplatneniu pohľadávky zo strany právneho predchodcu žalobcu a keďže pohľadávka bola na žalobcu postúpená v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách, ide o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, súd mal žalobu zamietnuť v celom rozsahu, nakoľko žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby. Súdu prvej inštancie ďalej vytýkal, že nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, nevyhodnotil podrobne, či je zmluva v poriadku, alebo je pre absenciu povinných zmluvných náležitostí v zmysle zákona č. 129/2010 úver bezúročný a bez poplatkov, neaplikoval všetky právne normy na bezúročnosť úveru, teda aj neskúmanie bonity žalovaného. Neskúmal ani dôkazy zo strany žalobcu, či boli v zmluve pripojené všeobecné podmienky úveru, obchodné podmienky, cenníky, formulár pre štandardné informácie k spotrebiteľskému úveru, výpisy z úverového a sporiaceho účtu, keď žaloba obsahovala iba tabuľky úhrad, z ktorých nevyplývalo poskytnutie úveru žalobcom v takej výške, ako uvádza. Posúdenie schopnosti splácať úver, teda skúmanie bonity, vyplýva aj z ustanovení zákona o bankách, nielen z ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z.. Vyslovil presvedčenie, že je možná ďalšia procesná obrana, ktorá by preukázala nekalé konanie veriteľa pri uzatváraní zmluvy, pretože v tomto úverovom vzťahu veriteľ jeho bonitu neskúmal dostatočne, žiaden dôkaz o takomto konaní banky nebol súdu predložený a ani on nemá o ňom vedomosť, ak bol predložený a nebol mu zo strany súdu doručený, aby sa k nemu mohol vyjadriť. Zdôraznil, že nie je povinný súd upozorňovať na všetky pochybenia veriteľa, pretože súd má preskúmať spotrebiteľskú zmluvu ex offa a zistiť všetky nedostatky, ktoré zakladajú vady v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Za nesprávnu považoval aj výšku RPMN, čo súd vyhodnotil v bode 26. svojho odôvodnenia, keď konštatoval, že táto je vypočítaná správne. Vytýkal súdu prvej inštancie, že jeho rozhodnutie nebolo dostatočne odôvodnené, poukázal na nález Ústavného súdu SR III. ÚS 119/03 a IV. ÚS 115/03. Ďalej uviedol, že povinnosťou súdu bude postupovať v súlade so zákonom, vysporiadať sa s nedostatkom aktívnej legitimácie na strane žalobcu, preskúmať spotrebiteľskú zmluvu a vysporiadať sa s nedostatkom odbornej starostlivosti na strane veriteľa pri uzatváraní zmluvy.

8. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že boli splnené všetky podmienky pre riadne postúpenie pohľadávky. V zmluve bola dohodnutá možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru (čl. II. bod 6. zmluvy), dlžník sa dostal do omeškania zo splácaním pohľadávky, žalovaný bol vyzvaný na úhradu a zároveň upozornený na možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť, resp. na možnosť postúpenia pohľadávky výzvami zo dňa 30.01.2020 a 04.05.2020, o čom predložil podací hárok preukazujúci odoslanie predmetných výziev na poslednú známu adresu žalovaného. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoCsp/43/2020, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoCsp/9/2021 a dal do pozornosti súdu stránku Slovenskej pošty: <https://tandt.posta.sk/>, kde po zadaní jednotlivých podacích čísel z podacích hárkov vyplýva, že výzvy boli žalovanému doručené.

9. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že nesúhlasí s názorom, že fikcia doručenia je postačujúca na preukázanie doručenia výzvy na zaplatenie pohľadávky a k tomu, aby banka postúpila pohľadávku na nebankový subjekt. Ak fikcia doručenia bola dohodnutá v obchodných podmienkach alebo všeobecných obchodných podmienkach banky ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Doručenie výzvy zo dňa 30.01.2020 a 04.05.2020 má zásadný význam pre dlžníka, nakoľko ho veriteľ vyzýva k úhrade omeškaných splátok a ukladá mu lehotu na ich zaplatenie, upozorňuje ho na možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Pokiaľ sa takáto listina dostane iba do dispozičnej sféry doručovania a veriteľ nepreukáže riadne doručenie zásielky, nemôže potom s presnosťou určiť dátum omeškanej splátky ani či boli splnené podmienky pre následné zosplatnenie pohľadávky banky. Ani súd nemôže dospieť na základe domnienky k jednoznačnému právnomu záveru, kedy mala byť splatná pohľadávka a ku ktorému dňu a či vôbec došlo k zákonnému postupu tejto pohľadávky. Neplatnosť výzvy ako aj samotného úkonu veriteľa má potom za následok neplatnosť zosplatnenia úveru podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného by súd dospel k záveru, že nedošlo platným spôsobom k zosplatneniu pohľadávky zo strany právneho predchodcu žalobcu, pohľadávka bola postúpená v rozpore s § 92 ods. 8 zák. o bankách, nakoľko ide o neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka, žalobca nie je legitimovaný na podanie žaloby, a preto mal žalobu zamietnuť. Opätovne poukazyval na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo 136/2019.

10. Ďalšie písomné vyjadrenia k veci podané neboli.

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

12. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom závere, že žalobca je v danej veci aktívne legitimovaný, nakoľko preukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zák. o bankách. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 30.01.2020 vyzval žalovaného na úhradu dlhu vo výške 8 635,21 eur spolu s upozornením na možnosť predčasného zosplatnenia úveru (výzva bola žalovanému zaslaná dňa 03.02.2020), následne právny predchodca žalobcu dňa 02.03.2020 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovaného na splnenie dlhu, ktoré oznámenie si žalovaný osobne prevzal dňa 16.03.2020, následne bol vyzvaný na zaplatenie dlhu dňa 04.05.2020, k postúpeniu pohľadávky došlo 12.10.2020. Žalovaný tak bol právnym predchodcom žalobcu na splnenie dlhu riadne vyzvaný, bol v omeškaní so splnením dlhu viac ako 90 dní a postúpenie pohľadávky mu bolo oznámené listom zo dňa 20.10.2020, ktorého doručovanie žalobca preukázal poštovým podacím hárkom (žalovaný nerozporoval, že mu bola uvedená listina doručená, tvrdí len, že nebolo doručovanie preukázané). Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným spolu s D. W. má všetky náležitosti tak, ako predpokladá zákon, nejedná sa o úver bezúročný a bez poplatkov, nárok žalobcu nie je premlčaný, RPMN je vypočítaná správne.

13. Zásadnou odvolacou námietkou žalovaného bola námietka absencie aktívnej legitímácie žalobcu v danom spore z dôvodu, že postúpenie pohľadávky zo dňa 12.10.2020 je absolútne neplatným právnym úkonom z dôvodu neplatnosti právneho úkonu zosplatnenia spotrebiteľského úveru s poukazom na § 39 a § 525 Občianskeho zákonníka.

14. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi procesné právo uplatňovať si ten-ktorý hmotnoprávny nárok. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (na strane žalobcu), alebo pasívnej (na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo/205/2009). V spore o plnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo. Z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodit', že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. IV. ÚS 337/2012-19 zo dňa 03.07.2012.

15. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“): „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.“

16. Citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ale stanovuje i podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia („...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť“), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie „Ochrana klientov a bankové tajomstvo“. Citované ustanovenie

stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky, uvedené v tomto ustanovení, splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Ak je postupom banka, je logické, že je povinná postupovať nielen v súlade so všeobecnými predpismi (napr. Občianskym zákonníkom), ale aj s osobitným predpisom, ktorý je určený práve bankám (zákon o bankách). Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách, je teda potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihlásiť ex offo. V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda, či postúpenie pohľadávky bolo platné.

17. Za platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách sa vyžaduje splnenie dvoch podmienok - 1/ písomná výzva banky adresovaná dlžníkovi, 2/ nepretržité omeškanie dlžníka viac ako 90 dní, splnenie ktorých bolo v danej veci preukázané. Uvedené podmienky predstavujú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom k Občianskemu zákonníku (viď napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/4/2020).

18. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu - H. H., N.. ako banka uzavrela so žalovaným a D. W. zmluvu o splátkovom úvere dňa 16.06.2015, na základe ktorej im poskytla spotrebný úver vo výške 25 000,- eur, ktorý sa žalovaný a D. W. zaviazali splácať v splátkach po 352,48 eur mesačne vždy 2. deň v kalendárnom mesiaci, splatnosť prvej splátky 02.08.2015, počet splátok 108, konečná splatnosť 02.07.2024, RPMN 10,37 % (priemerná RPMN 10,39 %), celková čiastka spojená s úverom 38 065,71 eur, s tým, že v bode II. bod 6. je dohoda účastníkov zmluvy, že v prípade, že dlžník pohľadávku banky nespláca riadne a včas, môže banka požadovať najmä zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky a poskytnúť informácie o tejto skutočnosti do spoločného registra bankových informácií. Vzhľadom na uvedené tvrdenie žalovaného, že dohoda o možnosti vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru nebola medzi stranami sporu uzavretá, nie je pravdivá.

19. Právny predchodca žalobcu podaním zo dňa 30.01.2020 vyzval oboch dlžníkov na zaplatenie pohľadávky vo výške 8 634,21 eur, nakoľko ku dňu 30.01.2020 sú v omeškaní so splácaním pohľadávky banky s tým, aby dlžnú sumu uhradili do 15-tich dní, v opačnom prípade je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky, čím sa pohľadávka stane splatnou v celom rozsahu. O doručovaní tejto výzvy žalovanému žalobca predložil podací hárok č. T Slovenskej pošty, a.s. zo dňa 03.02.2020 (zásielka Z a dôvodil, že po zadaní podacieho čísla na stránke Slovenskej pošty : <https://tand.posta.sk/> zistil, že uvedená zásielka bola žalovanému doručená. Uvedené tvrdenie žalovaný nespochybnil, vyjadroval sa len vo všeobecnej rovine k otázke fikcie doručenia. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že doručovanie rovnakej výzvy zo dňa 30.01.2020 z rovnakého podacieho hárku zo dňa 03.02.2020 druhej dlžníčke -D. W. (Z sa právne predchodcovi žalobcu vrátilo ako nedoručené (viď č. I. 94). Vzhľadom k uvedenému je možné vyvodiť záver, že výzva zo dňa 30.01.2020 bola žalovanému nielen doručovaná, ale i doručená (tvrdenie žalobcu nespochybnené žalovaným) a otázku fikcie doručenia nie je v danej veci potrebné riešiť. Podaním zo dňa 03.03.2020 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanému, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery H. H., N.. s účinnosťou od 01.01.2015 v aktuálnom znení - omeškanie dlžníka so splácaním pohľadávky banky o viac ako 3 mesiace a oznámil žalovanému, že vyhlásil ku dňu 02.03.2020 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy a vyzval žalovaného a D. W. na zaplatenie dlhu vo výške 25 468,71 eur. Uvedené oznámenie žalovaný prevzal dňa 16.03.2020 (č. I. 98). Následne bol na splnenie dlhu vyzvaný žalovaný listom žalobcu zo dňa 04.05.2020. K postúpeniu pohľadávky došlo dňa 12.10.2020, ktorá skutočnosť bola žalovanému oznámená listom zo dňa 12.10.2020, ktorý bol daný na prepravu Slovenskej pošty, a.s., čo vyplýva z podacieho hárku č. T zo dňa 20.10.2020, č. zásielky Z a postúpenie pohľadávky spolu s oznámením právneho predchodcu žalobcu o postúpení pohľadávky bolo žalovanému doručené spolu so žalobou v tomto konaní, ktorý záver nebol žalovaným spochybnený.

20. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie aplikoval aj interpretoval ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách správne, správne vyvodil, že postup právneho predchodcu žalobcu - banky pred postúpením pohľadávky na žalobcu bol v súlade s citovaným zákonným ustanovením, nakoľko bolo preukázané, že banka pred postúpením pohľadávky písomne žalovaného a D. W. na splnenie

záväzku vyzvala, výzvu im doručovala a žalovanému i doručila, zásielka D. W. sa vrátila ako nedoručená. Odvolací súd zastáva názor, že postúpenie pohľadávky banky na žalobcu bolo v súlade s ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Námietky žalovaného v súvislosti s nedostatkom aktívnej legitímácie žalobcu dôvodné neboli.

21. Pokiaľ žalovaný dôvodil, že súd prvej inštancie neaplikoval ust. § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom, uvedená aplikácia citovaného zákonného ustanovenia v danej veci namieste nebola, nakoľko z obsahu Zmluvy o splátkovom úvere uzavretou medzi právnym predchodcom žalobcu, žalovaným a D. W. zo dňa 16.06.2015 z bodu II. bod 6 vyplýva dohoda o možnosti vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky v prípade, ak dlžník nespláca pohľadávku banky riadne a včas.

22. Pokiaľ žalovaný poukazoval na ust. § 565 Občianskeho zákonníka a dôvodil, že veriteľ môže žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, čo v danej veci dodržané nebolo, nakoľko výzva právneho predchodcu žalobcu bola zo dňa 30.01.2020 a k zosplateniu došlo dňa 03.03.2020 (správne 02.03.2020), odvolací súd konštatuje, že premisa uvedená v citovanom zákonnom ustanovení je akceptovateľná v prípade, že najbližšia splátka bude dlžníkom uhradená. V prípade, že k uhradeniu ani ďalšej splátky nedôjde, nie je možné považovať zosplatenie úveru za neplatné. Žalovaný si tak mylne vysvetľoval ust. § 565, že je možné zosplatenie realizovať výlučne do splatnosti najbližšej ďalšej splátky i v prípade, že ani táto splátka uhradená nebude. Uvedená námietka žalovaného je nedôvodná. Žalovaný ku dňu 30.01.2020 mal nedoplatok na splátkach úveru v celkovej výške 8 634,21 eur, čo pri splátke úveru 352,48 eur mesačne znamenalo, že neplatil úver viac ako 2 roky a nezaplatil ani splátku splatnú 02.02.2020, ani splátku splatnú 02.03.2020, ani žiadne ďalšie splátky. Z tohto dôvodu je jeho námietka nedôvodná.

23. Tvrdenie žalovaného, že súd prvej inštancie neskúmal dôkazy zo strany žalobcu, všeobecné zmluvné podmienky úveru, obchodné podmienky, cenníky, formulár pre štandardné informácie spotrebiteľského úveru, RPMN, bonitu a pod. z obsahu spisu nevyplývajú. Súdom prvej inštancie uvedené listinné dôkazy žalovanému doručil, na pojednávaní dňa 22.11.2021 (žalovaný ani jeho zástupca, ktorí boli na pojednávanie riadne a včas predvolaní, sa pojednávania nezúčastnili, svoju neúčasť ospravedlnili, nežiadali o odročenie pojednávania) vykonal dokazovanie listinami predloženými žalobcom a dospel k záveru, že zmluva obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom pre platnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožňuje. Pokiaľ žalovaný dôvodil, že výška RPMN nie je v zmluve uvedená správne (žalovaný neuviedol, aký je podľa jeho názoru správny výpočet RPMN), odvolací súd po prepočítaní výšky RPMN zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že výška RPMN vo výške 10,37 % je v zmluve o splátkovom predaji zo dňa 16.06.2015 vypočítaná správne, vychádza z fixného úroku do splatnosti úveru 8,90 % ročne, termínu prvej a poslednej splátky úveru a periodicite splátky úveru.

24. V ďalšom sa odvolací súd vzhľadom na odvolaciu námietku žalovaného týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie zaoberal tiež tým, či je rozhodnutie súdu prvej inštancie riadne odôvodnené a nie je daná existencia takej vady, ktorá by bola spôsobilou mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP).

25. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súd zistí skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodne tak, že jeho skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu. Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces je aj povinnosť súdu, presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (§ 191 CSP a § 220 ods. 1 CSP), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, pričom súd musí dbať v argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia tiež na jeho celkovú presvedčivosť, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu.

26. Civilný sporový poriadok zakotvil v § 220 ods. 2 CSP požiadavku preskúmateľnosti rozhodnutia. V zmysle tohto zákonného ustanovenia súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal,

aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké dôkazy predložil, alebo označil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán (účastníkov), ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

27. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd nevzhliadol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky z hľadiska ani jedného z vyššie uvedených dôvodov. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. *Georgídias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

28. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie jeho rozsudku obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, alebo arbitrárnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie.

29. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil vrátane výroku o trovách konania, ktoré odvolateľom neboli vecne spochybnené.

30. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

31. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).